

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

der er sammenfattet i lovens § 1, stk. 3. Der har stort set været tale om tre grupper af kunstnere, nemlig kunstnere, der udtrykker sig i et formsprog, der ikke umiddelbart falder inden for de klassiske kunstformer, scenografer og koreografer samt arkitekter. Bestyrelsen, som består af formændene for 3 mands udvalgene, har hidtil fordelt denne støtte, men har følt, at den ofte ikke var i besiddelse af en tilstrækkelig kunstnerisk sagkundskab på disse områder. Den har derfor foreslået en omlægning af denne støtte.

Herefter skulle støtten til de blandede kunstformer behandles i de bestående udvalg, støtten til scenografer og koreografer uddeles alene gennem teaterloven og støtten til arkitekter henlægges til et særligt udvalg for bygningskunsten, der så også skulle tage sig af støtten til den kunstneriske formgivning. Det er som hovedregel arkitekter, der virker som kunstneriske formgivere, og deres arbejder vil blive bedømt med større sagkundskab i et arkitektudvalg end i kunsthåndværkerudvalget, hvor arkitekter ikke behøver at være repræsenteret.

Jeg tror, at man ved denne omlægning, hvor man ophæver bestyrelsens bevilgende funktion, vil opnå en styrkelse af loven og dens administration. Samtidig vil bygningskunsten blive stillet på lige fod med fondets andre kunstarter. Dette finder jeg helt naturligt.

Bygningskunsten og brugskunsten er områder, som alle mennesker har direkte berøring med. Menneskets trivsel er i høj grad afhængig af dets omgivelser. De senere års tekniske og økonomiske udvikling rummer en fare for, at byggeriets industrialisering medfører en sådan tilsidesættelse af alle kunstneriske og kulturelle hensyn, at fremtidens byggeri bliver fattigt og åndløst. Der er derfor en samfundsmæssig interesse i, at der sker en udvikling, forskning og kunstnerisk fornyelse på dette område. Gennem støtteordninger til arkitekter, som i særlig grad skønnes at kunne gøre en indsats til fremme af samfundets interesse i kvalificeret arkitektarbejde, kan man antagelig medvirke til en højnelse af det kunstneriske niveau inden for bygningskunsten til gavn for samfundet.

Det er ikke tanken med den foreslåede ændring, at der af fondet skulle ydes støtte til opførelse af bygninger og anlæg, eller at der skulle ydes arbejdslegater til veletablerede arkitekter. Det, der skulle være mulighed for, er støtte til skitseprojekter og konkurrencer særlig

inden for områder som byfornyelse, byudvikling og byernes gradvise udbredelse i landskabet. Her er der tale om arbejder til gavn for bredere samfundsinteresser.

Som jeg tidligere har nævnt, forudsættes støtten til de blandede kunstformer administreret under de 3 mands udvalg, de nærmest tilhører. I forbindelse med Solvogssagen har der været fremsat ønsker om en nærmere afgrænsning eller præcisering af, hvilke kunstformer ud over de klassiske der skulle kunne støttes af fondet. Undertiden har man brugt betegnelsen »hybride kunstformer« om disse frembringelser. Da dette udtryk ikke forstås alment, og da det heller ikke er egnet til at skabe klarhed over, hvad der tales om, vil man undgå at anvende udtrykket.

Det vil være vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at udforme en fuldstændig og entydig definition på disse blandede kunstformer. Det forekommer mig da også rigtigst og i overensstemmelse med fondets almindelige principper, at det overlades til fondets sagkyndige udvalg at skønne over, hvorvidt der i konkrete tilfælde er tale om en kunstnerisk virksomhed, som naturligt må henføres til fondets område efter dets almindelige formål og virksomhed. Fastlæggelse i loven af klare definitioner af, hvad der er »litteratur«, »bildende kunst«, »tonekunst« m. v., vil let kunne medføre, at udvalgene hæmmes i deres arbejde, der netop bør være præget af selvstændighed, fleksibilitet og åbenhed over for nye kunstneriske udtryksformer.

I forbindelse med tidligere lovrevisioner har det også været drøftet, om fondets virksomhed skulle udvides til at omfatte de *udøvende kunstnere* som musikere og sceniske kunstnere. Baggrunden for støtte til denne gruppe af kunstnere er en anden end til de grupper af kunstnere, der er omfattet af kunstfondloven. Det, der her er behov for, er først og fremmest støtte til videreuddannelse, der må løses gennem tilstrækkelige bevillinger til uddannelsesinstitutionerne eller inden for lovgivningen om teatre eller musik.

For så vidt angår de ønsker, der er blevet fremsat fra danske *sceneinstruktører og filminstruktører* om at blive inddraget under fondets område, er det min opfattelse, at deres forhold må løses gennem lovgivningen om teatre og lovgivningen om filmproduktion, hvor man har sagkundskaben til at bedømme disse skabende kunstneres forhold.